

Arrest

nr. 228 290 van 30 oktober 2019
in de zaak RvV X / II

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. DE PLOEY
Mechelsesteenweg 27
2018 ANTWERPEN**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 20 mei 2019 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 18 april 2019 tot weigering van verblijf (bijlage 48).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 12 augustus 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 september 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat C. DE PLOEY en van advocaat J. TASSENOY, die *loco* advocaten C. DECORDIER & T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 30 mei 2018 dient de verzoekende partij een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in functie van haar echtgenote mevrouw S.H.

1.2. Op 22 november 2018 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

1.3. Op 30 november 2018 dient de verzoekende partij een tweede aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in functie van haar echtgenote mevrouw S.H.

1.4. Op 30 november 2018 ondertekent de verzoekende partij in het kader van haar aanvraag vermeld in punt 1.3. een bijlage 19ter waarin uitdrukkelijk verzocht wordt om bepaalde stukken over te maken binnen de drie maanden en dus ten laatste op 1 februari 2019.

1.5. Op 28 januari 2019 dient de werkgever van de verzoekende partij een aanvraag in tot toelating tot arbeid met een gecombineerde vergunning.

1.6. Op 19 februari 2019 verklaart het Departement Werk en Sociale Economie de aanvraag vermeld in punt 1.5. volledig en ontvankelijk.

1.7. Op 1 maart 2019 maakt het Departement Werk en Sociale Economie de gunstige beslissing inzake de aanvraag vermeld in punt 1.5. over aan de verwerende partij.

1.8. Op 11 april 2019 neemt de gemachtigde van de burgemeester van de stad Antwerpen inzake de aanvraag vermeld in punt 1.3. een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

1.9. Op 18 april 2019 neemt de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie een beslissing tot weigering van verblijf. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

*“Beslissing tot weigering van verblijf
(Recto)*

In uitvoering van artikel 61/25-5, §1 of 61/25-5, §3 van de wet van 15 december 1980 en van artikel 105/3, § 6 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

*De verblijfsaanvraag ingediend door:
(...)*

wordt om de volgende reden geweigerd:

Artikel 61/25-5, §1, 3° van de wet van 15.12.1980: Betrokkene is op het ogenblik van de indiening van de aanvraag bedoeld in artikel 61/25-1, niet toegelaten of gemachtigd tot een verblijf in het Rijk voor een periode die negentig dagen niet overschrijdt overeenkomstig titel I, hoofdstuk II, of voor een periode van meer dan negentig dagen overeenkomstig titel I, hoofdstuk III.

Meneer was voorheen in het bezit van een attest van immatriculatie. Dit is slechts een voorlopig verblijfsdocument. Op 11.04.2018 werd door de gemeente een beslissing tot weigering van zijn aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een Burger van de Unie (bijlage 20 zonder bevel om het grondgebied te verlaten).

Bijgevolg wordt de aanvraag voor een gecombineerde vergunning geweigerd.“

2. Over de rechtspleging

2.1. Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van de verzoekende partij te leggen.

2.2. De verzoekende partij heeft ervoor geopteerd een synthesesemorie neer te leggen. Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), *“doet de Raad uitspraak op basis van de synthesesemorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60”.*

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste en enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 61/25-5, §1 van de Vreemdelingenwet, van het motiveringsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel als beginselen van behoorlijk bestuur.

In haar synthesesmemorie zet de verzoekende partij haar enig middel uiteen als volgt:

“13. Verzoeker wenst vooreerst te repliceren op het argument van de verweerder dat dit middel onontvankelijk zou zijn. De verweerder stelt dat dit middel onontvankelijk is in zoverre het de schending van het motiveringsbeginsel opwerpt.

14. Verweerder haalt aan dat wanneer een motiveringsgebrek aangevoerd wordt voor de vernietiging van een verplicht te motiveren beslissing, een geschonden wetsbepaling aangeduid moet worden opdat het middel ontvankelijk is. Verweerder is van oordeel dat deze vereiste niet vervuld is door de vermelding van een motiveringsgebrek in termen van een schending van “het motiveringsbeginsel”.

15. Verzoeker meent dat wel aan deze vereiste is voldaan doordat in het middel duidelijk wordt vermeld dat de schending van het motiveringsbeginsel als beginsel van behoorlijk bestuur wordt opgeworpen.

16. Verzoeker is namelijk van mening dat zij de motieven van de bestreden beslissing wel kent, doch betwist zij deze motivering. Bijgevolg voert verzoekende partij een schending aan van de materiële motiveringsplicht, als ongeschreven beginsel van behoorlijk bestuur.¹ Dit beginsel ligt niet vevat in de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.² Deze wet heeft met name betrekking op de formele motiveringsplicht die inhoudt dat de bestreden beslissing uitdrukkelijk moet vermelden welke juridische en feitelijke overwegingen aan de grondslag liggen van de beslissing. Deze moeten ook afdoende zijn.

17. Daarnaast bepaalt artikel 62, §2, eerste lid van de Vreemdelingenwet dat de daarin vermelde motiveringsplicht de vreemdeling moet toelaten de redenen te begrijpen van de maatregel die ten aanzien van hem genomen werd.

18. De verzoeker meent uit de bestreden beslissing te begrijpen dat zijn aanvraag voor een gecombineerde vergunning geweigerd werd omdat de gemeente op 11 april 2019 een beslissing tot weigering van zijn aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een Burger van de Unie heeft afgeleverd. De verzoeker betwist aldus niet dat zij de motieven van de bestreden beslissing kent en meent dan ook dat er geen schending voorhanden is van de formele motiveringsplicht zoals vevat in de Wet van 29 juli 1991 of artikel 62, §2, eerste lid van de Vreemdelingenwet. Dit is de reden dat verzoeker geen schending van een wetsbepaling aanvoerde in haar verzoekschrift.

19. Daarentegen is de verzoeker van oordeel dat er een schending van het materiële motiveringsplicht voorhanden is. Voor de schending van de materiële motiveringsplicht wordt de schending van het motiveringsbeginsel als beginsel van behoorlijk bestuur ingeroepen. Dit werd ook zo verwoord in het verzoekschrift:

Genomen uit de schending van artikel 61/25-5, §1 van de Vreemdelingenwet, het motiveringsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel als beginselen van behoorlijk bestuur

20. De argumentatie van de verweerder dat het verzoekschrift onontvankelijk zou zijn omwille van het ontbreken van een geschonden wetsbepaling voor het motiveringsgebrek, kan aldus niet weerhouden worden.

21. In hetgeen volgt zal de verzoeker uiteen zetten waarom zij van oordeel is dat er een schending van het motiveringsbeginsel als beginsel van behoorlijk bestuur voorhanden is.

22. Het eerst een enig is aldus wel ontvankelijk. Uit onderstaande samenvatting van het middel blijkt dat het middel ook gegrond is.

23. Verzoeker wenst vooreerst te herhalen dat haar aanvraag voor een machtiging tot verblijf met het oog op werk op 19 februari 2019 volledig en ontvankelijk bevonden werd door het Departement Werk &

Sociale Economie. Alle wettelijke vereiste documenten werden tijdig voorgelegd. Dit wordt ook erkend door verweerder.

24. Uit deze documenten blijkt dat verzoeker onder meer voldoende bestaansmiddelen heeft, een blanco strafregister een medisch attest en een ziektekostenverzekering.

25. Tien dagen na de ontvankelijkheidsmelding beoordeelde het Departement Werk & Sociale Economie de aanvraag gunstig en verleende een toelating tot arbeid. Deze gunstige beslissing werd verleend omdat de aanvraag voldeed aan alle voorwaarden. De verzoeker werd toegelaten tot arbeid omdat hij een knelpuntberoep uitoefent dat voorkomt op de lijst van het Ministerieel Besluit van 19 december 2018.

26. Normaal gezien moet de aanvraag voor deze toelating tot arbeid ingediend worden wanneer de werknemer zich nog in het buitenland bevindt. Artikel 15 van het Besluit van de Vlaamse Regering van 7 december 2018 bepaalt echter dat een afwijking van deze algemene regel mogelijk is voor de toelating tot arbeid voor een knelpuntberoep. Dit op voorwaarde dat de vreemdeling wettig op het Belgisch grondgebied verblijft.

27. Aangezien de aanvraag voor de toelating tot arbeid ingediend werd op basis van artikel 18, §2 van het Besluit van de Vlaamse Regering van 7 december 2018 en dus voor een knelpuntberoep, is een afwijking mogelijk.

28. Verzoeker treedt de verweerder bij wanneer deze in haar nota stelt dat de procedure voor het bekomen van een gecombineerde vergunning tweeledig is en de (gemachtigde van de) Minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid en Asiel en Migratie bevoegd is voor de beslissing inzake de aanvraag voor een machtiging tot verblijf en de (gemachtigde van de) Vlaamse Minister voor Werkgelegenheid bevoegd is voor de toelating tot arbeid.

29. Verzoeker kan zich echter niet vinden in de argumentatie van de verweerder dat de verzoeker op het moment van de indiening van de aanvraag niet wettig op het grondgebied verbleef. Verzoeker beschikte op het moment van de indiening van de aanvraag over een bijlage 19ter en Attest van Immatriculatie geldig voor 6 maanden. Verzoeker verbleef aldus wettig op het Belgische grondgebied op het moment van de indiening van de aanvraag.

30. Het is dan ook vreemd dat de Dienst Vreemdelingenzaken in de bestreden beslissing stelt dat de verzoeker op het ogenblik van de indiening van de aanvraag niet wettig verbleef in het Rijk. De Dienst Vreemdelingenzaken verwijst in haar motivering naar de voorwaarden opgesomd in artikel 61/25-5, §1, 3° van de Vreemdelingenwet.

31. De verweerder stelt dat artikel 61/25-5, §1, 3° van de Vreemdelingenwet als volgt gelezen moet worden:

(...)

32. De verweerder stelt dus dat uit deze bepaling geenszins volgt dat men op het ogenblik dat men de aanvraag indient moet toegelaten of gemachtigd zijn tot een verblijf in het Rijk.

33. Bijgevolg is het aldus voldoende dat de verzoeker op het moment van de aanvraag wettig op het grondgebied verbleef en moet de Dienst Vreemdelingenzaken overeenkomstig artikel 61/25-5, §1, 1° van de Vreemdelingenwet enkel nagaan of de verzoeker geen gevaar vormt voor de openbare orde en de nationale veiligheid.

34. Deze taak van de Dienst Vreemdelingenzaken blijkt ook duidelijk uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp houdende instemming met het Samenwerkingsakkoord⁴ alsook uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp tot wijziging van de Vreemdelingenwet:

“3. Zodra het dossier als ontvankelijk (en dus volledig) wordt beschouwd begint de termijn van 4 maanden binnen dewelke de gecombineerde vergunning moet worden afgeleverd te lopen. Het Gewest stuurt een kopie van het dossier naar de Dienst Vreemdelingenzaken, die vervolgens zijn veiligheidsonderzoek start. Tegelijkertijd onderzoekt het bevoegde Gewest of de voorwaarden voor de afgifte van een arbeidsvergunning vervuld zijn.”

35. Uit de memorie van toelichting blijkt aldus duidelijk dat de taak van de Dienst Vreemdelingenzaken beperkt is tot het luik over het verblijf en meer specifiek het veiligheidsonderzoek. De Dienst Vreemdelingenzaken moet nagaan of de werknemer geen gevaar vormt voor de openbare orde en de nationale veiligheid.

36. Deze onderzoeksplicht houdt in dat de Dienst Vreemdelingenzaken moet nagaan of de verzoeker zich niet bevindt in een van de gevallen vermeld in artikel 3, 5° tot 10° van de Vreemdelingenwet.

37. De gevallen vermeld in artikel 3 van de Vreemdelingenwet zijn de volgende:

5° wanneer hij ter fine van weigering van toegang of verblijf gesignaleerd staat in het Schengeninformatiesysteem of in de Algemene Nationale Gegevensbank;

6° wanneer hij geacht wordt de internationale betrekkingen van België of van een Staat die partij is bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, te kunnen schaden;

7° wanneer hij geacht wordt de openbare rust, de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;

8° wanneer hij sedert minder dan tien jaar uit het Rijk werd teruggewezen of uitgezet, zo de maatregel niet werd opgeschort of ingetrokken;

9° wanneer hij het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven is;

10° wanneer hij lijdt aan een van de ziekten opgesomd in de bijlage bij deze wet.

38. Uit de documenten die aan het aanvraagdossier werden toegevoegd, blijkt geenszins dat verzoeker onder één van deze gevallen valt. Verzoeker heeft een blanco strafregister en een medisch attest waaruit blijkt dat hij niet lijdt aan een ziekte die de volksgezondheid kan bedreigen.

39. Uit de motivering van de bestreden beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken kan ook niet afgeleid worden dat de verzoeker zich in één van deze gevallen bevindt. Het werd alleszins niet aangehaald als weigeringsgrond voor de gecombineerde vergunning, noch betwist de verweerder in haar nota dat de verzoeker een gevaar vormt voor de openbare orde en nationale veiligheid.

40. De Dienst Vreemdelingenzaken baseerde haar motivering voor de weigeringsbeslissing op basis van artikel 61/25-5, §1, 3° van de Vreemdelingenwet en oordeelde, ten onrechte, dat verzoeker op het ogenblik van de indiening van de aanvraag niet wettig op het grondgebied verbleef.

41. Als argumentatie haalt de Dienst Vreemdelingenzaken aan dat verzoeker in het bezit was van een attest van immatriculatie maar dat op 11 april 2019 door de gemeente een beslissing tot weigering van zijn aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een Burger van de Unie (bijlage 20 zonder bevel om het grondgebied te verlaten) werd afgeleverd, waarop zij besluit om de aanvraag voor de gecombineerde vergunning te weigeren.

42. Dit is echter een verkeerde lezing van artikel 61/25-5, §1, 3° van de Vreemdelingenwet. In het artikel staat duidelijk vermeld dat de betrokkene op het ogenblik van de indiening van de aanvraag wettig op het grondgebied moet verblijven.

43. De weigeringsbeslissing van de gemeente werd genomen op 11 april 2019. Dit is geruime tijd nadat de aanvraag voor de gecombineerde vergunning werd ingediend.

44. Verzoeker verbleef aldus wettig op het Belgische grondgebied op het ogenblik van de indiening van de aanvraag. De Dienst Vreemdelingenzaken schendt artikel 61/25-5, §1 van de Vreemdelingenwet door anders te oordelen.

45. Bovendien ligt er ook een schending voor van het materieel motiveringsbeginsel als beginsel van behoorlijk bestuur. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke, afdoende en draagkrachtige motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden. De materiële motivering vereist aldus dat voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven met een voldoende feitelijke grondslag moeten bestaan.

46. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de bestreden beslissing foutief gemotiveerd door deze te baseren op de weigeringsbeslissing van de gemeente die dateert van een tijdstip later dan dat van de indiening van de aanvraag. De Dienst Vreemdelingenzaken had bij de beoordeling van de aanvraag van de verzoeker geen rekening moeten houden met deze latere weigeringsbeslissing. Door te verwijzen naar de weigeringsbeslissing van de gemeente om te concluderen dat de werknemer niet wettig verbleef op het grondgebied op het ogenblik van de indiening van de aanvraag, heeft de Dienst Vreemdelingenzaken haar beslissing niet deugdelijk noch zorgvuldig gemotiveerd. De weigeringsbeslissing van de gemeente kan niet aanvaard worden als rechtens aanvaardbaar motief om de aanvraag voor de gecombineerde vergunning te weigeren. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft aldus het materieel motiveringsbeginsel geschonden.

47. Daarnaast heeft de Dienst Vreemdelingenzaken haar beslissing onvoldoende zorgvuldig voorbereid en gestoeld op de verkeerde feiten⁸ doordat ze enkel rekening heeft gehouden met de weigeringsbeslissing van de gemeente en de aanvraag niet heeft beoordeeld op basis van de wettige verblijfssituatie van de verzoeker op het moment van de indiening van de aanvraag. Dit wijst erop dat de Dienst Vreemdelingenzaken onzorgvuldig gehandeld heeft en het zorgvuldigheidsbeginsel als beginsel van behoorlijk bestuur heeft geschonden.

48. Tenslotte wenst de verzoeker te benadrukken dat zij zich ten eerste de vraag stelt wat de Dienst Vreemdelingenzaken wil bereiken met de bestreden beslissing. Verzoeker oefent een knelpuntberoep uit dat erg gewild is op de Vlaamse arbeidsmarkt. Verzoeker kreeg dan ook een vast contract aangeboden door zijn werkgever. Verzoeker en zijn werkgever hebben alle documenten aangeleverd die nodig zijn voor een volledig en ontvankelijk aanvraagdossier. Dit erkende ook het Departement Werk & Sociale Economie door het aanvraagdossier volledig en ontvankelijk te verklaren. Daarna oordeelde het Departement dan ook zeer spoedig dat de voorwaarden voor een aanvraag betreffende een knelpuntberoep voldaan waren. Gelet op het feit dat alle voorwaarden voldaan werden en verzoeker wettig op het Belgische grondgebied verbleef en het in casu gaat om knelpuntberoep, is het onbegrijpelijk dat de Dienst Vreemdelingenzaken op basis van een ondeugdelijke motivering besloot de gecombineerde vergunning te weigeren.

49. Dit terwijl de verzoeker geen enkel gevaar vormt voor de openbare orde en de nationale veiligheid. In tegendeel de verzoeker komt in België een functie uitoefenen waarvoor een structureel tekort aan arbeidskrachten is en hij zal bijdragen aan onze sociale zekerheid. Het is aldus onbegrijpelijk dat de aanvraag voor de gecombineerde vergunning geweigerd wordt omdat de verzoeker zijn aanvraag in België indiende. Eens te meer omdat hij op het moment van de aanvraag legaal op het grondgebied verbleef en aan alle voorwaarden voldeed.

50. Het kan toch niet de bedoeling zijn dat de verzoeker moet terugkeren naar zijn land van herkomst om daar de aanvraag in te dienen terwijl hij voldoet aan alle voorwaarden om een knelpuntberoep in te vullen. Dit zou een zeer omslachtige procedure zijn, vooral voor de werkgever van de verzoeker die dringend zijn vacature ingevuld wil zien. De verzoeker verzoekt uw Raad dan ook om de bestreden beslissing te vernietigen.

51. Dit omdat de Dienst Vreemdelingenzaken zich in de bestreden beslissing schuldig maakt aan een schending van artikel 61/25-5, §1 van de Vreemdelingenwet, een schending van het motiveringsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel als beginselen van behoorlijk bestuur.

52. Bijgevolg is dit middel gegrond.”

3.2. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Wat betreft de aangevoerde schending van de zorgvuldigheidsplicht moet erop worden gewezen dat dit beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

De aangevoerde schendingen van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel worden onderzocht in het licht van artikel 61/25-5, §1 van de Vreemdelingenwet, waarop de bestreden beslissing tot weigering van verblijf is gesteund en waarvan de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert. Voormelde bepaling luidt als volgt:

“§ 1.

De onderdaan van een derde land bedoeld in artikel 61/25-4, wordt gemachtigd om het grondgebied van het Rijk binnen te komen en er meer dan negentig dagen te verblijven om er te werken, of zijn machtiging tot verblijf wordt vernieuwd, mits:

1° de onderdaan van een derde land zich niet bevindt in een van de gevallen vermeld in artikel 3, 5° tot 10° ;

2° de onderdaan van een derde land, bij gebrek aan een arbeidsovereenkomst waarvan de geldigheidsduur niet verstreken is, over voldoende bestaansmiddelen beschikt voor de duur van het voorgenomen verblijf;

3° de onderdaan van een derde land, wanneer hij op het grondgebied van het Rijk verblijft bij de indiening van de aanvraag bedoeld in artikel 61/25-1, reeds toegelaten of gemachtigd is tot een verblijf in het Rijk voor een periode die negentig dagen niet overschrijdt overeenkomstig titel I, hoofdstuk II, of voor een periode van meer dan negentig dagen overeenkomstig titel I, hoofdstuk III.”

3.3. De verzoekende partij betoogt in haar synthesememorie dat haar aanvraag voor een machtiging tot verblijf met het oog op werk op 19 februari 2019 volledig en ontvankelijk werd bevonden door het Departement voor Werk & Sociale Economie, dat alle wettelijke vereiste documenten tijdig werden voorgelegd en dit ook wordt erkend door de verwerende partij. Zij vervolgt dat uit deze documenten blijkt dat zij onder meer voldoende bestaansmiddelen heeft, een blanco strafregister, een medisch attest en een ziektekostenverzekering. Zij wijst erop dat tien dagen na de ontvankelijkheidsmelding het Departement voor Werk & Sociale Economie de aanvraag gunstig beoordeelde en haar een toelating tot arbeid verleende, dat deze werd verleend omdat de aanvraag voldeed aan alle voorwaarden, dat zij werd toegelaten tot arbeid omdat zij een knelpuntberoep uitoefent, dat normaal gezien de aanvraag voor toelating tot arbeid dient te gebeuren wanneer de werknemer zich in het buitenland bevindt, doch dat een afwijking mogelijk is voor een knelpuntberoep en dit op voorwaarde dat de vreemdeling wettig op het Belgische grondgebied verblijft. De verzoekende partij wijst erop dat gezien de aanvraag voor toelating tot arbeid is ingediend voor een knelpuntberoep, de afwijking mogelijk is.

De Raad merkt op dat de verzoekende partij in haar synthesememorie voorts stelt de verwerende partij bij te treden *“wanneer deze in haar nota stelt dat de procedure voor het bekomen van een gecombineerde vergunning tweeledig is en de (gemachtigde van de) Minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid en Asiel en Migratie bevoegd is voor de beslissing inzake de aanvraag voor een machtiging tot verblijf en de (gemachtigde van de) Vlaamse Minister voor Werkgelegenheid bevoegd is voor de toelating tot arbeid.”* Hieruit en uit het niet herhalen van de kritiek in de synthesememorie, blijkt duidelijk dat de verzoekende partij niet langer vasthoudt aan haar kritiek in het verzoekschrift dat uit het volledig en ontvankelijk verklaren van de aanvraag tot toelating tot arbeid door het Departement voor Werk & Sociale Economie, kan afgeleid worden dat de afwijking op de voorwaarde de toelating tot arbeid aan te vragen in het buitenland, werd toegestaan en zij wettig op het grondgebied verblijft.

De verzoekende partij volhardt in haar synthesememorie verder wel in haar verzoekschrift op het punt dat zij zich niet kan vinden in de argumentatie van de verwerende partij dat zij op het moment van de indiening van haar aanvraag niet wettig op het grondgebied verbleef, dat zij op het moment van de indiening immers over een bijlage 19ter en een attest van immatriculatie geldig voor 6 maanden beschikte en aldus wettig op het Belgische grondgebied verbleef op het moment van het indienen van de aanvraag. Zij meent dan ook dat het vreemd is dat de verwerende partij in de bestreden beslissing stelt dat zij op het ogenblik van het indienen van de aanvraag niet wettig verbleef in het Rijk. Zij stelt dat de verwerende partij verwijst naar artikel 61/25-5, §1 van de Vreemdelingenwet in de motivering van de bestreden beslissing en in de nota met opmerkingen stelt *“Dergelijke bepaling heeft aldus betrekking op een onderdaan van een derde land die op het ogenblik dat hij zijn aanvraag indient op het grondgebied van het Rijk verblijft. Geenszins volgt uit artikel 61/25-5, §1, 3° van de Vreemdelingenwet dat men (enkel) op het ogenblik dat men de aanvraag indient moet toegelaten of gemachtigd zijn tot een verblijf*

in het Rijk voor een periode die 90 dagen niet overschrijdt of een periode van meer dan 90 dagen", dat zij aldus stelt dat uit deze bepaling geenszins volgt dat men op het ogenblik dat men de aanvraag indient moet toegelaten of gemachtigd zijn tot een verblijf in het Rijk. De verzoekende partij betoogt daarentegen dat het voldoende is dat zij op het moment van de aanvraag wettig op het grondgebied verbleef en de verwerende partij overeenkomstig artikel 61/25-5, §1, 1° van de Vreemdelingenwet enkel moet nagaan of zij geen gevaar vormt voor de openbare orde en de nationale veiligheid, dat deze taak ook duidelijk blijkt uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp houdende instemming met het Samenwerkingsakkoord alsook uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp tot wijziging van de Vreemdelingenwet, dat uit deze memorie blijkt dat de taak van de verwerende partij beperkt is tot het luik over het verblijf en meer specifiek het veiligheidsonderzoek, dat deze onderzoeksplicht inhoudt dat moet nagegaan worden of zij zich niet bevindt in een van de gevallen vermeld in artikel 3, 5° tot 10° van de Vreemdelingenwet. De verzoekende partij wijst erop dat uit de documenten bij de aanvraag geenszins blijkt dat zij onder één van deze gevallen valt. Uit de motivering van de bestreden beslissing kan volgens de verzoekende partij ook niet afgeleid worden dat zij zich in één van voormelde gevallen bevindt, dat dit alleszins niet werd aangehaald als weigeringsgrond voor de gecombineerde vergunning en dat de verwerende partij ook in de nota met opmerkingen niet betwist dat zij geen gevaar vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid. Voorts stelt de verzoekende partij dat de verwerende partij haar motivering baseerde op artikel 61/25-5, §1, 3° van de Vreemdelingenwet en ten onrechte oordeelde dat zij op het ogenblik van het indienen van de aanvraag niet wettig op het grondgebied verbleef, dat de verwerende partij als argumentatie aanhaalt dat zij in het bezit was van een attest van immatriculatie maar dat zij op 11 april 2019 door de gemeente een beslissing tot weigering van haar aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie werd afgeleverd, waarop zij besluit de aanvraag voor de gecombineerde vergunning te weigeren. Zij meent dat dit een verkeerde lezing is van artikel 61/25-5, §1, 3° van de Vreemdelingenwet, dat in dit artikel duidelijk vermeld staat dat de betrokkene op het ogenblik van de indiening van de aanvraag wettig op het grondgebied moet verblijven. De verzoekende partij betoogt dat de weigeringsbeslissing van de gemeente dateert van 11 april 2019 en aldus geruime tijd na het indienen van de aanvraag voor de gecombineerde vergunning. Zij betoogt dat zij aldus wettig op het Belgische grondgebied verbleef op het ogenblik van het indienen van de aanvraag. De verzoekende partij meent dan ook dat de bestreden beslissing foutief is gemotiveerd door deze te baseren op de weigeringsbeslissing van de gemeente die dateert van na de indiening van de aanvraag. Zij meent dat de verwerende partij bij de beoordeling van de aanvraag geen rekening moet houden met de latere weigeringsbeslissing, dat door hiernaar te verwijzen om te concluderen dat de werknemer niet wettig verbleef op het grondgebied op het ogenblik van de indiening van de aanvraag, de verwerende partij de beslissing niet deugdelijk en zorgvuldig heeft gemotiveerd. Zij stelt dat de bestreden beslissing gestoeld is op verkeerde feiten doordat ze enkel rekening houdt met de weigeringsbeslissing en de aanvraag niet heeft beoordeeld op basis van haar wettige verblijfssituatie op het ogenblik van het indienen van de aanvraag. Tot slot stelt de verzoekende partij zich de vraag wat de verwerende partij wil bereiken met de bestreden beslissing. Zij wijst erop dat zij een knelpuntberoep uitoefent, dat zij dan ook een vast contract kreeg aangeboden door haar werkgever, dat zij en haar werkgever alle documenten aangeleverd hebben die nodig zijn voor een volledig en ontvankelijk dossier, dat dit erkend werd door het Departement Werk & Sociale Economie, die het dossier volledig en ontvankelijk verklaarde en kort nadien oordeelde dat aan de voorwaarden voor een aanvraag betreffende een knelpuntberoep voldaan was. Gelet op het feit dat alle voorwaarden voldaan werden en zij wettig op het Belgische grondgebied verbleef en het *in casu* om een knelpuntberoep gaat, is het voor de verzoekende partij onbegrijpelijk dat de verwerende partij op basis van een ondeugdelijke motivering besloot de gecombineerde vergunning te weigeren en dit terwijl zij geen gevaar vormt voor de openbare orde en nationale veiligheid, dat zij integendeel in België een functie komt uitoefenen waarvoor een structureel tekort aan arbeidskrachten is en zij zal bijdragen aan de sociale zekerheid. Zij meent dan ook dat het onbegrijpelijk is dat de aanvraag geweigerd wordt omdat zij haar aanvraag in België indiende, eens te meer daar zij op het moment van de aanvraag legaal op het grondgebied verbleef en aan alle voorwaarden voldeed. Zij betoogt dat het toch de bedoeling niet kan zijn dat zij moet terugkeren naar haar land om daar de aanvraag in te dienen terwijl zij voldoet aan alle voorwaarden om een knelpuntberoep in te vullen, dat dit een zeer omslachtige procedure zou zijn, vooral voor de werkgever die dringend zijn vacature ingevuld wil zien.

3.4. De Raad wijst erop dat de verzoekende partij op 29 januari 2019 een aanvraag indiende met het oog op het verkrijgen van een gecombineerde vergunning. Conform artikel 17, tweede lid van het Samenwerkingsakkoord van 2 februari 2018 tussen de Federale Staat, het Waals Gewest, het Vlaams Gewest, het Brussels-Hoofdstedelijk Gewest en de Duitstalige Gemeenschap met betrekking tot de coördinatie tussen het beleid inzake de toelatingen tot arbeid en het beleid inzake de verblijfsvergunningen en inzake de normen betreffende de tewerkstelling en het verblijf van buitenlandse

arbeidskrachten (hierna: het Samenwerkingsakkoord) geldt de aanvraag voor een toelating tot arbeid als een aanvraag voor een machtiging tot verblijf. De aanvraag voor een toelating tot arbeid wordt conform artikel 7 van het Samenwerkingsakkoord behandeld door de bevoegde gewestelijke overheid, die zich conform artikel 19 van voormeld akkoord eerst uitspreekt over de volledigheid en ontvankelijkheid van het dossier. *In casu* verklaarde het Departement Werk & Sociale Economie de aanvraag op 19 februari 2019 ontvankelijk. Op 1 maart 2019 nam voormeld departement een gunstige beslissing en kende de arbeidsvergunning toe. Deze beslissing werd overgemaakt aan de verwerende partij die zich nog diende uit te spreken over de machtiging tot verblijf. *In casu* wordt in de bestreden beslissing geoordeeld dat, gelet op het feit dat de aanvraag werd ingediend op het Belgische grondgebied, gezien de verzoekende partij niet toegelaten of gemachtigd is tot een verblijf in het Rijk overeenkomstig artikel 61/25-5, §1, 3° van de Vreemdelingenwet, de aanvraag voor een gecombineerde vergunning wordt geweigerd. Het feit dat het Departement Werk & Sociale Economie een gunstige beslissing nam inzake de arbeidsvergunning leidt er niet toe dat aan de voorwaarden voor een machtiging tot verblijf opgesomd in artikel 61/25-5, §1 van de Vreemdelingenwet is voldaan en evenmin tot de conclusie dat de verzoekende partij wettig op het grondgebied verbleef op het ogenblik van het indienen van haar aanvraag. Een gunstige beslissing inzake de aanvraag voor toelating tot arbeid betekent aldus ook niet *ipso facto* dat de verzoekende partij alsdan ook gemachtigd is om op het grondgebied te verblijven. De verzoekende partij erkent in haar synthesememorie dat *“de procedure voor het bekomen van een gecombineerde vergunning tweeledig is en de (gemachtigde van de) Minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid en Asiel en Migratie bevoegd is voor de beslissing inzake de aanvraag voor een machtiging tot verblijf en de (gemachtigde van de) Vlaamse Minister voor Werkgelegenheid bevoegd is voor de toelating tot arbeid.”* De tweeledigheid van de procedure heeft ook tot gevolg dat wanneer de arbeidsvergunning wordt toegekend, doch niet voldaan werd aan de voorwaarden voor een machtiging tot verblijf, zoals *in casu*, de verwerende partij overgaat tot het weigeren van de aanvraag voor een gecombineerde vergunning.

3.5. De Raad stelt vast dat de verwerende partij de aanvraag tot machtiging tot verblijf weigert op grond van artikel 61/25-5, §1, 3° van de Vreemdelingenwet, waarbij vereist wordt dat de verzoekende partij op het ogenblik van het indienen van de aanvraag toegelaten of gemachtigd is tot een verblijf in het Rijk. In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat de verzoekende partij op het ogenblik van het indienen van de aanvraag niet toegelaten of gemachtigd is tot een verblijf in het Rijk daar de verzoekende partij voorheen in het bezit was van een attest van immatriculatie en dit slechts een voorlopig verblijfsdocument is en daar op 11 april 2019 door de gemeente een beslissing tot weigering van haar aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie werd genomen.

Waar de verzoekende partij meent dat zij op het ogenblik van het indienen van de aanvraag wel wettig op het grondgebied verbleef, dat zij immers over een bijlage 19ter en een attest van immatriculatie geldig voor 6 maanden beschikte, kan zij niet gevolgd worden. De bijlage 19ter en het attest van immatriculatie die aan de verzoekende partij werden afgeleverd naar aanleiding van haar aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie kunnen niet beschouwd worden als een *“toelating of machtiging tot een verblijf in het Rijk voor een periode die 90 dagen niet overschrijdt overeenkomstig titel I, hoofdstuk II of voor een periode van meer dan 90 dagen overeenkomstig titel I, hoofdstuk III”* zoals vereist door artikel 61/25-5, §1, 3° van de Vreemdelingenwet. Een attest van immatriculatie is geen verblijfstitel. Het is een titel die wordt afgeleverd om een voorlopig en tijdelijk verblijf in België toe te laten en die wordt afgegeven in afwachting van een definitieve beslissing over het verblijf.

Gelet op het feit dat de verzoekende partij op het ogenblik van het indienen van de aanvraag tot een gecombineerde vergunning enkel in het bezit was van een attest van immatriculatie, zoals ook gemotiveerd in de bestreden beslissing en niet betwist door de verzoekende partij, kon de verwerende partij dan ook terecht oordelen dat dit slechts een voorlopig verblijfsdocument betreft en dat de verzoekende partij op het ogenblik van het indienen van de aanvraag niet toegelaten of gemachtigd is tot een verblijf in het Rijk overeenkomstig artikel 61/25-5, §1, 3° van de Vreemdelingenwet.

3.6. Gelet op voormelde vaststelling kan de verzoekende partij niet dienstig laten uitschijnen dat zij op het moment van de aanvraag wettig op het grondgebied verbleef en de verwerende partij overeenkomstig artikel 61/25-5, §1, 1° van de Vreemdelingenwet enkel nog moest nagaan of zij geen gevaar vormt voor de openbare orde en de nationale veiligheid. In zoverre de verzoekende partij met haar betoog zou wensen te stellen dat de verwerende partij niet diende na te gaan of zij wettig op het grondgebied verbleef, doch dat de taak van de verwerende partij beperkt is tot het luik over het verblijf en meer specifiek het veiligheidsonderzoek, dat deze onderzoeksplicht inhoudt dat moet nagegaan

worden of zij zich niet bevindt in een van de gevallen vermeld in artikel 3, 5° tot 10° van de Vreemdelingenwet, kan zij niet worden gevolgd. Immers bepaalt artikel 61/25-5, §1 van de Vreemdelingenwet naast de voorwaarde dat de onderdaan van een derde land zich niet bevindt in één van de gevallen vermeld in artikel 3, 5° tot 10° van de Vreemdelingenwet (art. 61/25-5, §1, 1° Vreemdelingenwet), voor onderdanen van een derde land die zich op het grondgebied van het Rijk bevinden bij de indiening van de aanvraag, eveneens de voorwaarde dat zij reeds toegelaten of gemachtigd zijn tot een verblijf in het Rijk (artikel 61/25-5, §1, 3° Vreemdelingenwet). Gelet op het niet voldaan zijn aan de laatst genoemde voorwaarde, op grond waarvan de verwerende partij reeds kon overgaan tot het weigeren van de gecombineerde vergunning, diende de verwerende partij niet eveneens na te gaan of de verzoekende partij zich niet bevindt in een van de gevallen vermeld in artikel 3, 5° tot 10° van de Vreemdelingenwet. Het betoog van de verzoekende partij dat uit de documenten bij de aanvraag geenszins blijkt dat zij onder één van deze gevallen valt, dat uit de motivering van de bestreden beslissing ook niet kan afgeleid worden dat zij zich in één van voormelde gevallen bevindt, dat dit alleszins niet werd aangehaald als weigeringsgrond voor de gecombineerde vergunning en dat de verwerende partij ook in de nota met opmerkingen niet betwist dat zij geen gevaar vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid, is dan ook niet dienstig.

3.7. Waar de verzoekende partij stelt dat de verwerende partij haar motivering baseerde op artikel 61/25-5, §1, 3° van de Vreemdelingenwet en ten onrechte oordeelde dat zij op het ogenblik van het indienen van de aanvraag niet wettig op het grondgebied verbleef, dat de verwerende partij als argumentatie aanhaalt dat zij in het bezit was van een attest van immatriculatie maar dat zij op 11 april 2019 door de gemeente een beslissing tot weigering van haar aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie werd afgeleverd, waarop zij besluit de aanvraag voor de gecombineerde vergunning te weigeren, dat dit een verkeerde lezing is van artikel 61/25-5, §1, 3° van de Vreemdelingenwet, dat in dit artikel duidelijk vermeld staat dat de betrokkene op het ogenblik van de indiening van de aanvraag wettig op het grondgebied moet verblijven, dat de weigeringsbeslissing van de gemeente dateert van 11 april 2019 en aldus geruime tijd na het indienen van de aanvraag voor de gecombineerde vergunning, dat zij aldus wettig op het Belgische grondgebied verbleef op het ogenblik van het indienen van de aanvraag, dat de bestreden beslissing foutief is gemotiveerd door deze te baseren op de weigeringsbeslissing van de gemeente die dateert van na de indiening van de aanvraag, gaat zij uit van een verkeerde lezing van de motieven van de bestreden beslissing. Immers wordt niet gemotiveerd dat zij in het bezit was van een attest van immatriculatie 'maar' dat zij op 11 april 2019 door de gemeente een beslissing tot weigering van haar aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie werd afgeleverd. In de motieven van de bestreden beslissing kan gelezen worden dat de vergunning geweigerd wordt op grond van artikel 61/25-5, §1, 3° van de Vreemdelingenwet daar de verzoekende partij op het ogenblik van het indienen van de aanvraag niet toegelaten of gemachtigd is tot een verblijf in het Rijk daar zij voorheen in het bezit was van een attest van immatriculatie en dit slechts een voorlopige verblijfsdocument is. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij het wettig aanwezig zijn op het Belgisch grondgebied heeft beoordeeld op het tijdstip van het indienen van de aanvraag. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt geenszins dat het verblijf onder een attest van immatriculatie op het ogenblik van het indienen van de aanvraag niet aanvaard wordt als wettig verblijf omdat naderhand een weigeringsbeslissing wordt genomen, doch wel dat het verblijf onder een attest van immatriculatie op het ogenblik van het indienen van de aanvraag niet aanvaard wordt daar dit slechts een voorlopig verblijfsdocument betreft.

Gelet echter op het feit dat in de gevallen waarin het verblijfsrecht van het familielid van een Unieburger een declaratief karakter heeft, het familielid geacht wordt dit verblijfsrecht te genieten vanaf het ogenblik van de aanvraag tot erkenning van dit recht, op voorwaarde dat dit verblijfsrecht door de bevoegde overheid wordt toegekend na onderzoek van de voorwaarden waaraan het familielid van de Unieburger dient te voldoen (zie *mutatis mutandis* RvS 23 februari 2012, nr. 218.186 en GwH 26 september 2013, nr. 121/2013, B.35.7 en B.38.4), komt het niet foutief, noch kennelijk onredelijk voor dat de verwerende partij in de motieven van de bestreden beslissing, naast de vaststelling dat de verzoekende partij bij het indienen van de aanvraag voor de gecombineerde vergunning slechts over een voorlopig verblijfsdocument beschikte, eveneens er op wijst dat de gemeente naderhand, op 11 april 2019, een beslissing tot weigering van haar aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, nam. Op deze wijze geeft de verwerende partij immers aan dat ook na het indienen van de aanvraag tot een gecombineerde vergunning, op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing niet kan geoordeeld worden dat de verzoekende partij, omwille van het declaratief karakter van het verblijfsrecht, bij het indienen van voormelde aanvraag wettig op het grondgebied verbleef.

De verzoekende partij kan gelet op voormelde vaststellingen niet dienstig betogen dat de verwerende partij bij de beoordeling van de aanvraag geen rekening moet houden met de latere weigeringsbeslissing, dat door hiernaar te verwijzen om te concluderen dat de werknemer niet wettig verbleef op het grondgebied op het ogenblik van de indiening van de aanvraag, de verwerende partij de beslissing niet deugdelijk en zorgvuldig heeft gemotiveerd. Evenmin kan de verzoekende partij, gelet op voormelde vaststellingen, voorhouden dat de bestreden beslissing enkel rekening heeft gehouden met de weigeringsbeslissing. De Raad herhaalt dat in de motieven van de bestreden beslissing kan gelezen worden dat de vergunning geweigerd wordt op grond van artikel 61/25-5, §1, 3° van de Vreemdelingenwet daar de verzoekende partij op het ogenblik van het indienen van de aanvraag niet toegelaten of gemachtigd is tot een verblijf in het Rijk daar zij voorheen in het bezit was van een attest van immatriculatie en dit slechts een voorlopig verblijfsdocument is. Het betoog van de verzoekende partij dat de verwerende partij de aanvraag niet heeft beoordeeld op grond van haar wettige verblijfssituatie op het ogenblik van het indienen van de aanvraag mist dan ook feitelijke grondslag.

3.8. Waar de verzoekende partij zich tot slot de vraag stelt wat de verwerende partij wil bereiken met de bestreden beslissing en erop wijst dat zij een knelpuntberoep uitoefent, dat zij dan ook een vast contract kreeg aangeboden door haar werkgever, dat zij en haar werkgever alle documenten aangeleverd hebben die nodig zijn voor een volledig en ontvankelijk dossier, dat dit erkend werd door het Departement Werk & Sociale Economie, die het dossier volledig en ontvankelijk verklaarde en kort nadien oordeelde dat aan de voorwaarden voor een aanvraag betreffende een knelpuntberoep voldaan was, dat het, gelet op het feit dat alle voorwaarden voldaan werden en zij wettig op het Belgische grondgebied verbleef en het *in casu* om een knelpuntberoep gaat, voor haar onbegrijpelijk is dat de verwerende partij op basis van een ondeugdelijke motivering besloot de gecombineerde vergunning te weigeren en dit terwijl zij geen gevaar vormt voor de openbare orde en nationale veiligheid, dat zij integendeel in België een functie komt uitoefenen waarvoor een structureel tekort aan arbeidskrachten is en zij zal bijdragen aan de sociale zekerheid, dat het onbegrijpelijk is dat de aanvraag geweigerd wordt omdat zij haar aanvraag in België indiende, eens te meer daar zij op het moment van de aanvraag legaal op het grondgebied verbleef en aan alle voorwaarden voldeed, dat het toch de bedoeling niet kan zijn dat zij moet terugkeren naar haar land om daar de aanvraag in te dienen terwijl zij voldoet aan alle voorwaarden om een knelpuntberoep in te vullen, dat dit een zeer omslachtige procedure zou zijn, vooral voor de werkgever die dringend zijn vacature ingevuld wil zien, beperkt zij zich vooreerst tot het herhalen van de feitelijke omstandigheden betreffende de procedure van haar aanvraag om toelating tot arbeid. Met een dergelijk betoog toont de verzoekende partij geenszins aan dat de bestreden beslissing foutief of kennelijk onredelijk is, noch dat deze genomen werd in strijd met artikel 61/25-5, §1 van de Vreemdelingenwet. Voorts gaat de verzoekende partij er met haar kritiek opnieuw aan voorbij dat werd vastgesteld dat zij op het ogenblik van het indienen van de aanvraag voor een gecombineerde vergunning niet toegelaten of gemachtigd was tot een verblijf in het Rijk, motief dat zij, zoals blijkt uit wat voorafgaat, niet ontkracht, noch weerlegt. Voor het overige betreft voormeld betoog wetskritiek, minstens nodigt de verzoekende partij de Raad uit tot een opportuiniteitsonderzoek. Voor beide is de Raad niet bevoegd.

3.9. De verzoekende partij toont met haar uiteenzetting niet aan dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze. Zij maakt evenmin aannemelijk dat de verwerende partij is uitgegaan van een verkeerde lezing van artikel 61/25-5, §1 van de Vreemdelingenwet.

Een schending van voormelde bepaling, noch van het zorgvuldigheidsbeginsel of het motiveringsbeginsel wordt aannemelijk gemaakt.

3.10. Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig oktober tweeduizend negentien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER